

Sonya Yoncheva, soprano — Rebirth

Palau Grans Veus

Dilluns, 15 de novembre de 2021 – 20 h

Sala de Concerts

Concert Extraordinari

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Sonya Yoncheva, *soprano*

Cappella Mediterranea

Leonardo García Alarcón, *director*

Alessandro Stradella (1639-1682)

“Queste lagrime e sospiri”, ària de Salomé de
l’oratori *San Giovanni Battista*

Claudio Monteverdi (1567-1643)

O rosetta, che roseta, SV 237, de *Scherzi
Musicali*

versió instrumental

Francesco Cavalli (1602-1676)

“Luci mie, che miraste”, ària d’Adelanta de
l’òpera *Xerse*

Antonio Caldara (1670-1736)

“Xacona en Si bemoll major núm. 12”, de
*Suonate da camera a due violini, con il basso
continuo, op. 2* (1699)

instrumental

Orlando Gibbons (1583-1625)

The silver swan★

Claudio Monteverdi

Voglio di vita uscir, SV 337, madrigal per a veu
sola i baix continu

versió instrumental

“S’apre la tomba”, del madrigal *Voglio di vita uscir*

Lucas Ruiz de Ribayaz (1626-1677)

*Jácara por primer tono**

instrumental

José Marín (1619-1699)

*Ojos, pues me desdeñáis**

Henry Purcell (1659-1695)

“Thy hand Belinda – When I am laid in earth”, lament de Dido de l’òpera *Dido and Aeneas*, Z. 626

Anònim

*Zableiano mi agunce**, cançó búlgara

Francesco Cavalli

“Simfonia La Notte”, pròleg de l’òpera *L’Egisto*

instrumental

Claudio Monteverdi

“Adagiati, Poppea – Oblivion soave”, ària d’Arnalta de l’òpera *L’incoronazione di Poppea*, SV 308

Santiago de Murcia (1673-1739) / **Diego**

Fernández de Huete (1635-1710)

Tarantel·la

instrumental

Leonardo Garcia Alarcón (1976)

“Y a tus plantas Nisea”, ària de Minerva de l’òpera *El Prometeo*

John Dowland (1563-1626)

*Come again, sweet love doth now invite**

Simón Díaz (1928-2014)

*Pasaje del olvido**

Anònim

*No hay que decirle el primor**

*arranjament de Quito Gato

Durada aproximada del concert: 90 minuts,

sense pausa

#clàssics #nousreferents

JONAS KAUFMANN

JUAN DIEGO FLÓREZ

GUSTAVO DUDAMEL

SONYA YONCHEVA

QUE SUENE LA MÚSICA

Todo comienza con un movimiento. Hecho de tensión y relajación, de serenidad y emoción. De menor a mayor. Una voz, luego otra y, después, una multitud. Es calmante, conmovedora, estimulante. Tan profunda como nuestros recuerdos y tan luminosa como nuestras ilusiones. Es a la vez llamada y respuesta. Se alimenta de inspiración, se perpetúa con pasión y sigue viva a lo largo de generaciones. Es tan vital como la respiración y tan esencial como el movimiento. **Es, en más de un sentido, la expresión más pura de vida.**

#Perpetual

OYSTER PERPETUAL DAY-DATE 36

ROLEX

Poema

Ara sí

No ho hem d'il·luminar tot.
No cal.

Tampoc hauria de ser dit, aquest llibre.
Només viscut.

Un llibre a mitges.
Un nadó sobrevivent.

Vam néixer amb ell.

Ara l'expliquem
en veu alta.

Tot el que escrivim
és sempre
una resposta
a una pregunta no formulada.

mansió per a petits
invertebrats
Molsa (2016)
Anna Gual

Comentari

Un renaixement musical

El confinament provocat per la pandèmia durant el 2020 va commocionar la humanitat i produí un impacte molt profund en l'àmbit cultural i especialment en els artistes, que van haver d'interrompre la seva activitat. Alguns d'ells, però, ho van aprofitar per explotar la seva faceta creativa mirant a l'ànima de la música i de la seva capacitat espiritual. És el cas de la soprano Sonya Yoncheva, que juntament amb Leonardo García Alarcón, director i fundador de la Cappella Mediterranea, es van reunir per materialitzar el projecte discogràfic *Rebirth*, el quart treball en solitari que la soprano búlgara enregistra per a Sony Classical i que inclou música creada en cinc segles d'història. I d'això va el concert d'aquesta nit, d'una barreja heterogènia extraordinària que arrenca amb Monteverdi, Barbara Strozzi, Stradella i Caldara, un viatge que ens porta d'Itàlia a Espanya, a Anglaterra i fins i tot a Bulgària. Un repertori que té com a objectiu establir connexions entre els estats d'ànim i les textures musicals.

Claudio Monteverdi és una figura cabdal a la història de la música; les seves composicions són les que millor exemplifiquen la transició entre l'estètica renaixentista i la nova expressivitat que sorgí amb el Barroc. Parlar de Monteverdi és parlar del madrigal, la forma de música profana més important del seu temps, fonamentalment a Itàlia, però estesa ràpidament a altres països europeus; en va compondre nou llibres en què es pot apreciar l'evolució de la seva música, des de l'estil polifònic fins a la utilització de la monodia acompanyada. El compositor italià també va saber fer realitat l'aleshores nova i revolucionària concepció de l'art musical sorgida a la Camerata Fiorentina, que va suposar el naixement de l'òpera com a gènere musical. El 1607 va canviar la història en rebre l'encàrrec d'una obra segons el patró que Peri i Caccini havien establert en la seva *Euridice*, una obra de *stile rappresentativo* caracteritzat per una veu que declamava per sobre un acompanyament instrumental. El resultat va ser *L'Orfeo*, amb què va fonamentar les bases de l'òpera com a gènere i que agafaria embranzida durant el Barroc.

La biografia d'Alessandro Stradella va quedar marcada per les seves aventures amoroses, perseguit per marits gelosos i perquè morí assassinat, però la seva obra, ja instal·lada al Barroc, recull part del llegat monteverdià; considerat un dels compositors més destacats del Seicento, forma part de la segona generació de compositors de cantates, és recordat per les seves òperes i oratoris i considerat el creador del *concerto grosso*, que contraposava un petit grup de solistes amb una orquestra completa. Però va ser Francesco Cavalli l'hereu espiritual de Monteverdi pel que fa a la composició d'òperes i responsable que el gènere sortís dels palaus per arribar al gran públic a la Venècia de mitjan segle XVII. Tot i que també va deixar una marcada empremta en la composició de música sacra, aquesta faceta no li ha estat mai prou reconeguda.

El Barroc a Anglaterra va tenir com a gran representant Henry Purcell, que va saber sintetitzar l'estil de la música italiana i francesa per fer-ne una de nova i establir-ne les bases a la cort imperial. Amb la seva única òpera, *Dido i Enees*, va assolir un nivell d'expressió vocal aleshores sense precedents en les obres vocals angleses. Anterior a Purcell, jugà un paper important l'aportació de John Dowland, el llaütista més gran del Renaixement i un dels compositors més importants que ha donat Anglaterra, o Orlando Gibbons, que ha passat a la història, sobretot, per la seva música religiosa, destinada al culte anglicà.

A Espanya, però, l'estil barroc a l'entorn musical va seguir un camí singular respecte del que s'escoltava a la resta d'Europa, a causa d'una conjuntura intel·lectualment precària, un marcat conservadorisme que rebutjava les influències estrangeres i un aïllament internacional considerable. Aquestes condicions van provocar que durant el segle XVII, d'una banda se seguissin cultivant les formes i característiques estilístiques del segle anterior i, d'altra, s'accentués l'influx de la música popular en la culta amb les seves peculiaritats rítmiques, harmòniques i instrumentals. En aquest context, però, van néixer a Espanya importants formes musicals escèniques, com la sarsuela barroca o les *tonadillas*; pel que fa a compositors, i en diferents disciplines, destacaren noms com ara Mateo Romero, José de Nebra, Juan de Hidalgo i Antonio Soler, entre d'altres, bastant més coneguts que els escollits al programa d'avui, com el cantant i guitarrista José Marín, l'arpista Lucas Ruiz de Ribayaz o el guitarrista Santiago de Murcia. Tot un món per descobrir acompanyats de Sonya Yoncheva.

Manel Cereijo, musicòleg

Rebirth

Aquest projecte ha sorgit del silenci, el silenci en què un cataclisme global ha submergit el món de la música en directe durant uns mesos, però també el silenci pregnant que precedeix el naixement d'una nova creació. Sonya Yoncheva va concebre aquest projecte fa deu anys, a l'inici de la seva carrera, quan va sentir un gran desig d'introduir els oients en el missatge contemporani de la música barroca. També va ser el moment en què va conèixer Leonardo García Alarcón, que imparteix classes de música barroca al Conservatori de Ginebra, on va dirigir una producció de *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi en què la soprano va interpretar el paper principal. En aquell moment els dos músics no tenien ni idea de quin seria el seu proper projecte conjunt. Però quan la pandèmia del coronavirus va colpejar Europa el març del 2020, es van embarcar en un diàleg musical: a cadascun dels suggeriments de la cantant, el director responia amb un dels seus aprofitant el seu coneixement detallat del Barroc.

El projecte va evolucionar orgànicament. Conegut pel seu treball amb el conjunt Cappella Mediterranea, que està format per músics virtuoses que toquen instruments d'època, García Alarcón parla d'haver *“abraçat aquesta música amplificant la veu sensual de Sonya i embolicant-la com una aura”* en la intimitat d'una llegendària sala de concerts convertida en estudi d'enregistrament per a l'ocasió que és La Chaux-de-Fonds.

La mateixa Yoncheva afegeix: *“Aquest projecte té una gran importància personal i artística per a mi. M'agradaria destacar la qualitat atemporal d'aquesta música, la sensació de llibertat il·limitada que ens ofereix als éssers humans d'una manera tan instantània. Per a mi, és una crida a un renaixement, a la renovació del tipus que el nostre món tan desesperadament necessita avui. És un viatge de tornada als més profunds recessos de la psique humana i als seus orígens en la música i les arts. És sorprenent descobrir fins a quin punt determinats estils de composició musical ens han mantingut sorprenentment a prop al llarg de cinc-cents anys d'història, imbuïts, com són, d'una enorme empenta emocional i alhora d'una gran senzillesa”*.

Aquest viatge comença a Europa i a la Itàlia de Claudio Monteverdi, que va crear el laboratori de les emocions humanes que coneixem com a òpera. Tal com explica García Alarcón: *“Els oients notaran que a L’incoronazione di Poppea no és l’heroïna homònima la que volia cantar Sonya sinó el paper d’Arnalta, la infermera, l’«Oblivion soave» de la qual és com un moment de contemplació tranquil·la de la cara d’un món turbulent. Voglio di vita uscir és una obra mestra encara molt desconeguda que Monteverdi va escriure com a homenatge al seu alumne Benedetto Ferrari. També és una de les obres més modernes del compositor. Hem optat per subratllar el contrast total en termes de tempo i escriptura harmònica entre la xacona de la primera part, que s’escolta aquí en una versió instrumental per a flauta i continu, i la següent secció vocal, «S’apre la tomba»”*.

Com a successor natural de Monteverdi, Francesco Cavalli va introduir l’òpera a Venècia. Representada allà per primera vegada el 1654 o 1655, la seva òpera *Xerse* es va presentar al Louvre de París amb motiu del casament de Lluís XIV el 1660. Va ser una revelació per al públic de l’època. Cavalli també va ser mestre de la cantant i compositora Barbara Strozzi, una de les primeres dones que va estar activa en aquest camp. La tradició musical establerta per Cavalli va ser continuada per Alessandro Stradella, un compositor que ha estat descrit com *“el veritable hereu de l’estil vocal de Cavalli”* i l’oratori del qual, *San Giovanni Battista*, reflecteix la vessant espiritual d’aquest projecte. Posa en relleu l’art de la dissonància, un art que, segons García Alarcón, *“Sonya ha dominat amb una intel·ligència intuïtiva fusionant la seva veu amb les harmonies intenses de l’orquestra”*.

Aquesta dimensió espiritual també es troba a *Hear me, o God*, una pregària escrita pel famós contemporani i també dramaturg de Shakespeare, Ben Jonson. Va ser musicat per Alfonso Ferrabosco II, un compositor britànic que va ajudar a forjar un vincle entre Itàlia i la cort de la reina Elisabet I. Yoncheva recorda que *“quan vaig gravar Hear me, o God, vaig sentir com si estigués en una església, resant, i després, sorpresa per un impuls sobtat, vaig començar a parlar en comptes de cantar”*. El director reprèn aquest fil: *“Va ser tan emotiu que vam decidir mantenir aquesta versió per a l’àlbum”*. Aquesta peça també fa l’ullet a la música del segle XX, un eco inèdit entre dues èpoques, ja que la cançó d’ABBA *Like an angel passing through my room* es basa en les mateixes quatre notes. *“És una coincidència perfecta que tanca l’el·lipse del temps”*, comenta el director amb entusiasme.

La influència del Renaixement va durar molt de temps a Anglaterra, i la música que s'hi va escriure durant el segle XVII es continua escoltant per tot Europa avui dia. Entre els exemples escoltats aquí hi ha peces de Gibbons i Dowland. El cant del cigne, el seu primer i últim gest vocal davant la mort, encapsula la singularitat d'estar destinat tant a morir com a renéixer alhora. *“El cigne era el símbol suprem de l'artista en aquesta època, més alt que Apol·lo i, com a encarnació de Júpiter, el cim de l'art líric”*, explica García Alarcón, i Yoncheva remarca: *“A través de la música l'artista reneix de les seves pròpies cendres, igual que el fènix. Aquest procés ens porta a preguntar-nos qui som realment i d'on venim. És una recerca que ens precipita a múltiples dimensions que transcendeixen tant el temps com l'espai. Tornem d'allà amb un grapat d'evidències i amb vibracions que busquem compartir amb els altres”*.

Amb les danses de l'Espanya del segle XVII, entrem en un món diferent, un àmbit temporal que ha deixat empremta en la cultura popular llatinoamericana des d'aleshores i fins a l'actualitat. La peça *No hay que decir el primor* és una jácara, un ball d'una complexitat rítmica sense precedents que solia interpretar-se com a interludi durant les obres de Lope de Vega i Calderón de la Barca. El director argentí l'ha escollit perquè *“fa ressò de Pasaje del olvido, una peça per a dues guitarres del compositor veneçolà Simón Díaz en la qual podem escoltar els mateixos ritmes que els que encara hi ha a les cultures actuals”*. La cançó tradicional espanyola del segle XVII està representada pel lament *Ojos, pues me desdeñáis* del compositor José Marín. Segons García Alarcón, les cançons de Marín *“mereixen ser rescatades de l'obscuritat perquè són totes molt boniques”*.

L'artista les sensibilitats del qual abracen totes les dimensions temporals s'encarnen en la figura de Minerva, la deessa de la saviesa i de les arts. Com la resta de l'acte tercer de l'òpera *El Prometeo* d'Antonio Draghi, la seva ària ha estat reconstruïda per García Alarcón: només ens n'han arribat les paraules. El director recorda que volia que Yoncheva *“encarnés la deessa de les arts amb aquesta ària escrita a l'estil italià del segle XVIII. Per a la meua sorpresa, la manera com la interpreta li confereix una altra dimensió estètica, la del segle XIX italià”*. La cantant assegura: *“En la nostra qualitat d'artistes, és responsabilitat nostra preservar el nostre patrimoni musical i transmetre'l com una espurna d'una generació a una altra, d'una dimensió temporal a una altra”*.

Els músics es van sorprendre quan se'ls va obsequiar amb *Zableyalo mi agance*, una cançó popular tradicional de la Bulgària natal de Yoncheva. “*Amb aquesta peça –explica el director– hem retrocedit encara més en el temps, fins a l’edat mitjana i la tradició del cant pla i gregorià. Tots els músics van acabar en una mena de tràngol catàrtic*”. Yoncheva continua dient: “*Vaig dir als músics que tanquessin els ulls i que toquessin visceralment. El Renaixement va arribar molt tard a Bulgària: només quan el país va ser alliberat del domini otomà al segle XIX va canviar la situació. Com a resultat, la tradició medieval va romandre una força vital en la nostra cultura al llarg dels segles intermedis. Aquesta cançó popular pren la forma d’una faula d’animals en què el plany d’un petit anyell serveix d’al·legoria a la puresa i la increïble paciència d’aquells que suporten una injustícia i l’experiència dels quals segueix sent atemporal i universal*”.

Per a García Alarcón, aquest llançament celebra més que un “renaixement”. També representa una “*nova manera de concebre els sons i les vibracions dels nostres instruments en un espai dissenyat per donar-nos la sensació que tocàvem dins d’un gran llaüt. Cada músic va intentar transformar els sons del seu instrument d’una manera que permetés que les nostres veus acompanyants creessin una aura per al solista*”. Yoncheva conclou: “*M’agradaria pensar en la música sense categoritzar-la. Aquesta sensació d’atemporalitat obre una perspectiva més àmplia sobre el nostre art i sobre la manera en què podem afectar el nostre proïsme donant-li una sensació d’infinit emocional i intel·lectual. Aquest impuls musical sosté l’esperit i revitalitza l’ànima oferint-nos una sensació de llibertat il·limitada*”.

El nuevo álbum de
Sonya Yoncheva

Rebirth

Un encuentro fascinante de música desde
Monteverdi o Dowland hasta Abba. Música que hace
«que se te salten las lágrimas»
Agencia Austríaca de Prensa

El álbum solista de Yoncheva para Sony Classical incluye música que abarca más de cinco siglos, desde canciones tradicionales hasta el pop, pasando por algunos de los momentos más significativos de la ópera del siglo XVII.

«Ciertos estilos de composición musical han permanecido sorprendentemente cercanos a nosotros a lo largo de 500 años de historia, combinando un gran impulso emocional con una enorme sencillez.» Sonya Yoncheva

Biografies

Sonya Yoncheva, soprano

©Alexander Thompson-Sony Classical

Va saltar a la fama fa aproximadament una dècada amb una sèrie d'actuacions als millors teatres d'òpera. La seva formació musical és inusual: està associada estretament amb la música barroca. Però a mesura que ha anat desenvolupant la seva carrera, també ha inclòs a aquest repertori obres tradicionals dels segles XIX i XX.

Va néixer a Plovdiv (1985), que és la segona ciutat de Bulgària, i començà els estudis de música intensivament als sis anys amb piano i cant a l'Escola Nacional de Música i Dansa de Bulgària. Un altre tret inusual de la seva carrera va ser un període com a presentadora de programes musicals per televisió quan era adolescent, una activitat que lluny d'apartar-la dels seus objectius, va ser una experiència que ella mateixa ha declarat que la va ajudar a superar la timidesa i a combatre la por escènica.

Va guanyar diversos concursos de cant a Bulgària, incloent-hi un amb el seu germà, un cantant de rock. Va cridar l'atenció dels músics occidentals després de matricular-se al Conservatori de Ginebra, amb la professora Danielle Borst. El 2009 hi va assolir un mestratge i alhora ja havia iniciat la seva carrera operística. Va ser convidada per William Christie al seu programa de formació Jardin des Voix el 2007, i amb ell ha participat en gires amb *Dido and Aeneas* de Purcell i *Les indes galantes* de Rameau, i també ha treballat amb la directora Emmanuelle Haïm en *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi (enregistrada en DVD), entre altres òperes.

Guanyar l'edició 2010 del concurs Operalia de Plácido Domingo li obrí les portes de molts teatres d'òpera, així com sales de concerts i festivals internacionals de música més enllà del repertori barroc. Va signar contracte amb Sony Classical el 2013 i va causar sensació a la Metropolitan Opera House aquell mateix any debutant com a Gilda de *Rigoletto* de Verdi. L'any següent va debutar com a Mimì de *La bohème*, només cinc setmanes després del naixement del seu fill, Mateo, amb el director Domingo Hindoyan. El 2014 es va publicar el seu primer àlbum, *Paris, mon amour*. Una producció en gira de *Faust* de Gounod va rebre molt bones crítiques de premsa i públic a tot Europa, i el 2015 guanyà el premi Echo Klassik com a debutant de l'any. El 2016 va acumular més èxits: amb *Norma* de Bellini en una nova producció molt esperada a la Royal Opera House de Londres, i va llançar el seu segon àlbum en solitari, titulat *Handel*.

El 2017 va debutar a La Scala de Milà com a Mimì, actuació seguida d'una sèrie d'aparicions molt ben rebudes per la crítica als principals teatres i sales, incloent-hi dues noves produccions a l'Opéra National de París i debutant en el rol d'Élisabeth de Valois de *Don Carlo* i repetint com a Mimì. Al Met va ser la primera artista que va actuar en tres de les emissions en directe que el teatre va emetre internacionalment durant la temporada 2017-18.

El 2018 va aparèixer el seu tercer àlbum, dedicat a la música de Verdi. Va tornar novament a La Scala com a Imogene a les primeres representacions d'*Il pirata* de Bellini després de les llegendàries de Maria Callas en aquest rol el 1958. També va debutar en el personatge de principal de *Médée* de Cherubini en una nova producció que va inaugurar la temporada 2018-19 de la Staatsoper Unter den Linden de Berlín i va tornar a les seves arrels barroques en actuacions plenament aclamades en el rol principal de *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi al Festival de Salzburg. El novembre del 2019 va tornar a l'escenari poques setmanes després del naixement de la seva filla Sophia, en una sèrie de concerts d'àries que la van dur a l'Elbphilharmonie d'Hamburg, Sala Txaiovski de Moscou i Bulgaria Hall de Sofia. Va continuar la temporada repetint el personatge d'Imogene al Teatro Real de Madrid i de Mimì a la Royal Opera House.

Durant la pandèmia del coronavirus 2020-2021 es va mantenir activa, tot actuant al prestigiós *Concert de París* als peus de la Torre Eiffel que es va retransmetre per televisió arreu del món, amb la part de soprano de la *Simfonia núm. 9, en Re menor, op. 125* de Beethoven; al Victoria Hall de Ginebra, i participant al concert *Perpetual music* a la Staatsoper Unter den Linden de Berlín. També va presentar el seu programa *Rebirth* per primera vegada, en un concert rebut de manera espectacular al Festival de Salzburg i va obrir la temporada 2020-21 de La Scala amb la gala *A riveder le stelle*.

El 2021 s'ha produït el llançament d'aquest àlbum, *Rebirth* (Sony Classical) i ha ofert diversos concerts i actuacions d'òpera de gran nivell, com ara un recital de la sèrie Met Stars Live in Concert retransmès arreu del món per la Metropolitan Opera, el paper principal de *Tosca* a la Wiener Staatsoper i Opernhaus de Zuric i *La traviata* a l'Arena di Verona. Aquest octubre va rebre el premi Opus Klassik com a cantant de l'any 2021 per *Rebirth*.

Cappella Mediterranea

©Franck Juery

Fundada el 2005 pel director suís-argentin Leonardo García Alarcón, el conjunt originalment estava centrat en la música de la conca mediterrània amb la intenció d'oferir un altre enfocament de la música barroca llatina. Una dècada després, el seu repertori s'ha diversificat. Amb més d'una quarantena de concerts l'any, el conjunt explora el madrigal, el motet polifònic i l'òpera. Una barreja de gèneres que ha donat forma a un estil únic imbuït d'un gran vincle entre el director i els seus músics.

En pocs anys el conjunt s'ha donat a conèixer gràcies al redescobriment d'obres inèdites, com *Il Diluvio Universale* i *Nabucco* de Michelangelo Falvetti, però també oferint noves versions d'obres de repertori, com ara *Véspro della Beata Vergine* i *L'Orfeo* de Monteverdi o la *Missa en Si menor* de Bach.

Després de l'èxit de la recreació de l'òpera *Elena* de Cavalli al Festival d'Ais de Provença el 2013, el conjunt ha estat convidat als escenaris lírics més prestigiosos del món: Grand Théâtre de Ginebra, Opéra National de París, Òpera d'Amsterdam i Opéra Royal de Versailles, entre d'altres.

El període com a resident a l'Opéra de Dijon el 2018 va permetre la producció d'una sèrie d'obres inèdites, com *El Prometeo* de Draghi o *La finta pazza* de Francesco Saccati el 2019.

Cappella Mediterranea va participar en l'èxit de *Les indes galantes* de Rameau a l'Opéra Bastille amb motiu del trentè aniversari de l'edifici i del 350è de l'Académie Royale de Musique, reconeguda com a millor producció 2019 al «Forum Opéra» i pel «New York Times». Des del 2020 ha adaptat la seva programació al context i dona suport als festivals virtuals dels seus socis: Grand Théâtre de Ginebra, Festival de Namur, Festival d'Ambronay, Espectacles de Versailles, etc. A la darrereria del 2020 la producció de l'Opéra de Dijon de la recreació d'una òpera de Rossi, *Il palazzo incantato*, es va mantenir malgrat l'absència de públic i l'enregistrament, retransmès per internet, va un èxit esclatant. Aquesta producció s'ha reprès amb públic aquesta segona meitat de l'any a Nancy i Versailles. Del setembre passat, cal destacar el seu concert amb la *Missa Scala Aretina* de Valls al temple Sentier de la Vallée de Joux.

La discografia de Cappella Mediterranea inclou més d'una trentena de discos molt ben valorats per la crítica, enregistrats per als segells Ambronay Editions, Naïve, Ricercar o Alpha Classics. La primavera del 2020 es va editar l'enregistrament d'*El Prometeo* de Draghi (Alpha Classics) i la del 2021, *Rebirth* (Sony Classical), com a resultat de la col·laboració amb Leonardo García Alarcón i Sonya Yoncheva. El 2021, *Lamenti & sospiri*, dedicat a madrigals a una o dues veus de Sigismondo de India, serà publicat per Ricercar, i *L'Orfeo* de Monteverdi per Alpha Classics.

Cappella Mediterranea rep el suport del Ministeri de Cultura-DRAC Alvèrnia-Roine-Alps, la regió d'Alvèrnia-Roine-Alps, la ciutat de Ginebra, una fundació familiar suïssa, una fundació privada de Ginebra, i del seu cercle d'Amics i del seu cercle d'emprenedors amb Siaci Saint Honoré, Synapsys, Chatillon Architects, Quinten, 400 Partners.

Rodrigo Calveyra, *flauta i cornetto*
Amandine Solano, *violí*
Sue-Ying Koang, *violí*
Eric Mathot, *contrabaix*
Mónica Pustilnik, *arxillaüt i guitarra*
Quito Gato, *tiorba i guitarra*
Marie Bournisien, *arpa*
Diana Vinagre, *violoncel*
Margaux Blanchard, *viola de gamba*

Leonardo García Alarcón, director

©Jean-Louis Fernandez

Després d'estudiar piano a l'Argentina, es traslladà a Europa el 1997 i va ingressar al Conservatori de Ginebra a la classe de la clavecinista Christiane Jaccottet.

En pocs anys s'ha perfilat com un director indispensable de l'àmbit barroc. Argentí d'origen i amb doble nacionalitat suïssa i argentina, és sol·licitat per les més grans institucions musicals i líriques, des de l'Opéra de París fins al Teatro de la Zarzuela de Madrid i el Grand Théâtre de Ginebra, ciutat on va debutar. Amb el suport de Gabriel Garrido es va endinsar en l'aventura barroca.

Fa uns deu anys va crear el conjunt Cappella Mediterranea, responsabilitat que compagina amb la Millenium Orchestra, que fundà per acompanyar el Choeur de Chambre de Namur, del qual es va fer càrrec el 2010, que és una de les formacions corals barroques més destacades del panorama actual. Així, es troba dividit entre Ginebra, França (especialment com a pilar assidu del Festival d'Ambronay i enguany com a artista resident a l'Opéra de Dijon) i Bèlgica, però també torna esporàdicament a la seva Amèrica del Sud natal. Un forma d'eclecticisme geogràfic al qual correspon el seu repertori, en què té vocació de reviu amb gust les obres poc conegudes de Cavalli, Sacconi, Draghi Falvetti...

Així, a aquest director de 43 anys devem el redescobriment de les òperes de Cavalli: *Eliogabalo*, per obrir la temporada de l'Opéra de País el 2016, *Il Giasone* a Ginebra i *Erismena* al Festival d'Ais de Provença el 2017, i com a part de la seva residència a l'Opéra de Dijon, *El Prometeo* d'Antonio Draghi el 2018, el 2019 *La finta pazza* de Francesco Saccati, la primera òpera importada d'Itàlia a París, i a la darrerria del 2020 *Il palazzo incantato* de Luigi Rossi. Aquesta producció, mantinguda malgrat l'absència del públic a causa de la pandèmia, s'ha retransmès per internet amb gran èxit. La producció té una agenda de reposició amb públic aquest 2021 a Nancy i Versailles.

Com a director d'orquestra o clave, és convidat a festivals i sales de concerts d'arreu del món. El novembre del 2018 va dirigir *L'Orfeo* de Monteverdi en la posada en escena de Sacha Walz a la Staatsoper de Berlín. El setembre del 2019 va triomfar amb *Les indes galantes* de Rameau a l'Opéra Bastille amb motiu del 350è aniversari de l'Academie Royale de Musique. Tornarà a oferir aquest títol en una producció totalment diferent al Grand Théâtre de Ginebra aquest desembre. Va ser reconegut com el millor director als premis de «Forum Opéra» 2019. Des del març del 2020, Leonardo García Alarcón ha anat adaptant els seus programes de concerts i ha participat activament en festivals virtuals abans de poder tornar als concerts públics presencials.

La seva discografia és aclamada amb unanimitat per la crítica. El setembre del 2016 va enregistrar per a Alpha Classics *I 7 peccati capitali*, un programa imaginari basat en àries de Monteverdi que va ser lloat per la premsa. El 2018 va estrenar enregistraments de Lully, Joan Manuel Serrat i *pack* dedicat a Jacques Arcadelt que va guanyar nombrosos premis. El 2019, en òpera, *Il Giasone*, editada en DVD per Alpha Classics. *El Prometeo* de Draghi, amb el tercer acte compost pel propi Leonardo García Alarcón, es va estrenar el març del 2020, poc temps abans del *Samson* de Händel que va enregistrar amb la Millenium Orchestra i el Cor de Cambra de Namur. El març del 2021 es va estrenar *Rebirth* (Sony Classical), fruit de la col·laboració entre Leonardo García Alarcón i la soprano Sonya Yoncheva, tot explorant-hi cinc segles de música. Aquest any també es llançaran tres àlbums: *Els madrigals a una i dues veus de Sigismondo d'India*, amb les sopranos Mariana Flores i Julie Roset, amb Ricercar; després Alpha Classics editarà *L'Orfeo* de Monteverdi, i cap a final d'any, *El violí segons Bach*, amb la violinista Chouchane Siranossian.

Leonardo García Alarcón és cavaller de l'Orde de les Arts i les Lletres.

Palau de la Música Catalana Temporada 2021–2022

Més informació i venda
d'entrades a www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Celebrem la vida!

Leonidas Kavakos & Orquestra
Simfònica de la Ràdio de Berlín

Cantates i himnes de Nadal de Bach amb

Gabrieli Consort &
Players & McCreesh

Quatre últimes cançons de Strauss amb

Malin Byström, Filharmònica
de Bergen & Gardner

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

L'enfance du Christ de Berlioz amb

John Eliot Gardiner

Missa en Si menor de Bach amb

Balthasar Neumann Chor
& Ensemble & Hengelbrock

Yuja Wang

King Arthur i The fairy queen de Purcell amb

Vox Luminis

La consagració de la primavera de Stravinsky amb

Les Siècles & Roth

Integral de Simfonies de Brahms amb

Orquestra Simfònica de la
Ràdio Sueca & Harding

Textos

Alessandro Stradella (1639-1682)

“Queste lagrime e sospiri”, ària de Salomé de
l’oratori *San Giovanni Battista*

Queste lagrime e sospiri
che tu miri
braman solo, o mio gran re,
braman pur poca mercé.
*Aquestes llàgrimes i aquests sospirs
que esguardes
tan sols demanen, oh gran rei meu,
demanen una mica de pietat.*

Francesco Cavalli (1602-1676)

“Luci mie, che miraste”, ària d’Adelanta de
l’òpera *Xerse*

Ed è pur vero, o core,
che persisti costante,
e sei d’un marmo, e sei d’un aspe amante!
Come per abbruciarti
può trovar tanto ardor chi ardor non sente?
A che da selce argente
nascon le mie facelle:
questo è vostro rigor;
v’intendo, o stelle.
*I així és cert, oh cor,
perseveres, constant,
d’estimar un cor de marbre, d’estimar un cor d’àspid?
Com, per cremar-te,
pot trobar tant d’ardor qui ardor no sent?
És d’un sílex glaçat
que amago les meves flames:
aquesta és la vostra inclemència;
o estels, ho sé.*

Luci mie, voi che miraste
quel bel sol che m'abbagliò,
voi che semplici cercaste
il crin d'or che mi legò,
voi che del mio penar la colpa avete,
di dover lagrimar non vi dolete.
Occhi miei, voi che godeste
lo splendor d'una beltà,
ch'al mirarla par celeste
ma infernale al duol che dà,
voi che del mio penar la colpa avete,
di dover lagrimar non vi dolete.

*Ulls meus, que reflectieu
aquest bell sol que m'enlluernava,
vosaltres que simplement cercàveu
els cabells d'or que em van lligar,
vosaltres que del meu sofriment teniu la culpa,
no us lamenteu per haver de plorar!
Ulls meus, vosaltres que gaudieu
de l'esplendor d'una bellesa,
que en mirar-la sembla celestial
però infernal el mal que fa,
vosaltres que del meu sofriment teniu la culpa,
no us lamenteu per haver de plorar!*

Orlando Gibbons (1583-1625)

The silver swan

The silver swan,
who living had no note,
when death approached
unlocked her silent throat;
leaning her breast
against the reedy shore,
thus sung her first and last,
and sung no more:
“Farewell all joys! O death,
come close mine eyes!
More geese than swans now live,
more fools than wise.”
*El cigne de plata,
que en vida no cantava,
en acostar-se-li la mort,
se li destrava la gola silenciosa;
recolzant el pit
contra els joncs de la riba
així entona la seva primera i darrera nota,
per no cantar ja mai més:
“Adéu a totes les alegries. Oh, mort,
vine a cloure'm els ulls!
Avui hi ha més oques que cignes.
Avui hi ha més ximples que savis”.*

Claudio Monteverdi (1567-1643)

“S’apre la tomba” del madrigal *Voglio di vita
uscir*

S’apre la tomba, il mio morir t’annunzio.
Una lagrima spargi, ed al fin donami
di tua tarda pietade un solo nunzio,
e s’amando t’offesi, omai perdonami.
*S’obre la tomba, t’anuncio la meva mort.
Vessa una llàgrima, i dona’m finalment
un sol senyal de pietat tardana,
i si el meu amor t’ha ofès, ara perdona’m.*

José Marín (1619-1699)

Ojos, pues me desdeñáis

Ojos, pues me desdeñáis,
no me miréis,
pues no quiero que logréis,
el ver cómo me matáis.
Cese el ceño y el rigor,
ojos, mirad que es locura
arriesgar vuestra hermosura
por hacerme un disfavor,
si no os corrige el temor
de la gala que os quitáis.

Henry Purcell (1659-1695)

“Thy hand Belinda” – “When I am laid in
earth”, lament de Dido de l’òpera *Dido and
Aeneas*, Z. 626

Thy hand, Belinda;
darkness shades me,
On thy bosom let me rest,
More I would, but Death invades me;
Death is now a welcome guest.
*La vostra mà, Belinda!
Que les tenebres tot ho entelen;
Deixeu-me reposar al vostre pit.
I més que voldria, però la mort de mi s’empara,
La mort, que ara és hostessa estimada.*

When I am laid in earth,
May my wrongs create
No trouble in thy breast;
Remember me, but ah! forget my fate.
*Quan em cobreixi la terra,
que els meus mals no desvetllin
Cap recança al vostre cor:
Recordeu-me!... Mes, ai, oblideu el meu destí!*

Anònim

Zableiano mi agunce, cançó búlgara

Zableyalo mi agănce,
v Todorovi koshari,
kato mu agne zableya,
cyalo mu stado razbleya.
Todor na agne produma:
“Agănce bayno rogato,
zashto si zhalno zableya,
ta mi stadoto razbleya?”
Agănce zhalno produma:
“Bayno le, bacho Todure,
kăde e moyta maychica?”
*A la pleta d'en Todor,
un anyell va començar a belar.
I un cop aquell soroll planyívol
va començar, tot el ramat s'hi va afegir.
Així que Todor va preguntar al xai:
“Petitó, amb les teves petites banyes,
Per què plores tan tristament
que tot el ramat se t'ha unit?
I, com a resposta, l'anyell va preguntar:
"Estimat germà Todor,
on ha anat la meva mare?"*

Claudio Monteverdi

“Adagiati, Poppea” – “Oblivion soave”, ària d'Arnalta de l'òpera *L'incoronazione di Poppea*, SV 308

Adaggiati Poppea,
acquietati anima mia.
Sarai ben custodita.
*Ajeu-te, Popea.
Asserena't, ànima meva,
que estaràs ben custodiada.*

Oblivion soave
i dolci sentimenti
in te, iglia, addormenti.
Posatevi, occhi ladri:
aperti, deh, che fate,
se chiusi ancor rubate?
Poppea, rimanti in pace;
luci care e gradite,
dormite omai, dormite.
En dolç oblit
adorm en tu, o filla,
els tendres sentiments.
Descansea, ulls furtadors:
oberts, oh, què feu,
si tancats encara captiveu?
Poppea, reposa en pau;
ulls estimats i encisadors,
dormiu ara, dormiu.

Leonardo Garcia Alarcón (1976)

"Y a tus plantas Nisea", ària de Minerva de l'òpera *El Prometeo*

Y a tus plantas Nisea, y su hermosura,
Palas a tus preceptos obligada,
Tetis obedecida,
pues logra Aragne en ti, tercera vida.
Porque entre tantas, todo sea ventura,
oh gran padre, en el serlo, conuada,
en esta ninfa bella,
que de Prometeo silenciosa amante,
llora escarmientos, en contraria estrella,
te ofrezco el más constante,
largo y sincero amor, que a su centella
ardió tierno, en irmezas de diamante.
Premio Prometeo sea
del amor de Nisea.

John Dowland (1563-1626)

Come again, sweet love doth now invite

Come again, sweet love doth now invite
thy graces, that refrain to do me due delight,
to see, to hear, to touch, to kiss, to die,
with thee again in sweetest sympathy.
*Torna, dolç amor, que ara convida
les teves gràcies que s'abstenen de causar-me delit,
veure, sentir, tocar, besar, morir,
amb tu de nou en el millor benestar.*

Come again! That I may cease to mourn
through thy unkind disdain; for now, left and forlorn,
I sit, I sigh, I weep, I faint, I die
in deadly pain, and endless misery.
*Torna! Així puc deixar de plorar,
pel teu menyspreu cruel; ara, abandonat i sense consol
m'assec, sospiro, ploro, defalleixo, moro
en el dolor mortal i la misèria sense fi.*

All the night my sleeps are full of dreams,
my eyes are full of streams, my heart takes no delight
to see the fruits and joys that some do ind,
and mark the storms are me assigned.
*Cada nit el meu són es ple de somnis,
els meus ulls, plens de rierols, el meu cor no té delit
per veure els fruits i a joia que altres troben,
i mostren les tempestes que m'han assignat.*

Simón Díaz (1928-2014)

Pasaje del olvido

Si por quererte así me das olvido
yo no podré olvidar, amor querido.
Por qué acallar la voz de aquellos besos,
por qué secar la flor de la enramada,
por qué quitar dulzor a los cerezos
y no brillar el sol en tu mirada.

Vuelve mi corazón por los caminos
donde están los bucares encendidos.
Y volverás a oír cuando me besas
y florecer el lirio en la sabana,
y encontrarás sabor en las cerezas
y mirarás la luz de la mañana.

Anònim

No hay que decirle el primor

No hay que decir el primor
ni con el valor que sale,
que yo sé que es la zagala
de las que rompen el aire,
que yo sé que es la zagala
de las que rompen el aire.

Es tan bizarra y presumida,
tan valiente y arrogante
que ha jurado que ella sola
ha de vencer al dios Marte,
que ha jurado que ella sola
ha de vencer al dios Marte.

Si sabe que la festejan,
las florecillas y aves,
juzgará que son temores
lo que hacéis por agradables,
juzgará que son temores
lo que hacéis por agradables.

Muera con la confusión
de su arrogancia, pues trae,
por blasón de la victoria,
¡rayos con que ha de abrasarse!
¡rayos con que ha de abrasarse!

No hay que decir el primor
ni con el valor que sale,
que yo sé que es la zagala
de las que rompen el aire,
que yo sé que es la zagala
de las que rompen el aire.

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

També et pot interessar

Palau Grans Veus

Philippe Jaroussky & Thibaut Garcia

Dimarts, 14.12.21 – 20 h

Sala de Concerts

Obres de Dowland, Purcell, Giordani, Donizetti, Rossini, Schubert,
Mozart, Fauré, Poulenc, Britten, Granados i Ramírez

Preus: de 12 a 60 €

Stéphane Degout & Simon Lepper

Dilluns, 20.12.21 – 20 h

Sala de Concerts

G. FAURÉ: *Clair de Lune*, op. 46 | *Au bord de l'eau*, op. 8 | *Poèmes
d'un jour: Rencontre, Toujours, Adieu*, op. 21
J. GUY ROPARTZ: *Quatre poèmes de l'Intermezzo de Heinrich Heine*
H. DUPARC: *L'invitation au voyage* | *Extase* | *La vie antérieure*
R. SCHUMANN: *Dichterliebe*, op. 48

Preus: de 30 a 45 €

**Franco Fagioli & Gabetta Consort &
Andrés Gabetta**

Dijous, 20.01.22 – 20 h

Sala de Concerts

Àries d'òperes italianes de Händel

Preus: de 12 a 60 €

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, set against a dark blue background. The lines create a sense of movement and depth, resembling a stylized landscape or a musical composition.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

